

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְאִם גָּלִיל יִגָּאֵל אֶת הַשְּׂדֵה
הַמְּקֻדָּשׁ אֹתוֹ יִסֵּף חֲמִשִּׁית
בְּסֻף עֶרְכָּךְ עָלָיו וְקָם לוֹ:
וַיִּקְרָא כֹזִיט
2. כִּי יִתֵּן אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ בֶסֶף
אוֹ כֶּלִים לְשֹׁמֵר וְגִבּ מִבֵּית
הָאִישׁ אִם יִמְצָא הַגִּבּ יְשֻׁלָּם
שְׁנֵי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' או דילמא כיון דקני לה
 רבינו יצחק: (ב) שם דקא
 מופרש וקא: (ג) רש"י ד"ה
 דהאשג וכו' דאי ליה נמי
 (ד) ממנו וממנו וכו' ולא
 לזונו ליה האי פודה כ"ל
 ישיב כן נמחק: (ה) ד"ה או
 דילמא וכו' בשה כל שהרא
 אע"ג דלוי: (ו) ד"ה ואע"פ
 עכשו ברשות: (ז) ד"ה
 וכו' אחר כן אחר רבנן
 נמי:

גליון הש"ס

גמ' לא יהא חמור מן ההקדש.
ע' טורי אבן מגילה כג ע"ב ד"ה
אדם מי קדיש:

מוסף רש"י

פריק ליה בשילקי בשיו.
ענות ענים שום דמי המור
לכלן (לעיל טז.) ותו לא די מדי.
לכו ליכא לאשמוזי מדי (ערוכי קא)
אין לדון אחר דבר זה (טובה לו)
אין להשיב עין על כך (במות למ.
קדושין יא: ב:) אין להקשות על דבר
(ע"ז כד. סד.) ליכא לשנוי מדי
(שבתדליק) אין להקשות בדבר
זה (סם טז:). הלקוח. לקח עשרה
עלאם שלח ומעשרו מן השוק (ב"ב
עשרה שיין. לאפקועי
אסוריהו למשיי לכו בעצודה
(ב"מ י.)

רבינו גרשום

הוא נשאל: "האם אתה חושב שיש
אנשים שיש להם זכות להחליט
על גורלם?"
הוא ענה: "כן, אבל רק אם
הם יודעים מה הם עושים."
הוא נשאל: "אם כן, האם
אתה חושב שיש להם זכות
להחליט על גורלם?"
הוא ענה: "כן, אבל רק אם
הם יודעים מה הם עושים."

אוקיימאן אפי' כפטרואו בר דנקא
צמצמו פראו דנקא הוי פדוי: א
אחרינא: אלא לר' שמעון. דלא
ששמעון רבינא קשי ליה היכי מצ
רתנן ופטר חמור תפדה בשא מ
שמעון: אלא אפי' תימא ר' יהוד
בכלל דבר אף האי נמי. והאי דק
לא במדי אחרינא. אלא בכל ד
דנקא יכול לפדותו בשא מ
לפודה. כלומר דהוי פדוהו בדי
של בעליה יהיה ולא של פודה:

הלוקח עובר חמורו

אומר ערבי עלי ואין לו כדי ערך כמי צי
 שר תשיג יד הנודר יעריכנו הכהן וכמי צתריה
 דאי נמי לית ליה שוה שקל לא יעריכנו הכהן
 דדברי חכמים. דפדיונו צשה כל דהו: פטורוא.

ההשג יד כתיב אמר
חכמים וכמה אמר רב
דנקא אמר רבא אף
וקמן פשיטא מהו דת
פטרוא לא קמ"ל רב
פטר חמור שדריה ל
ליה כמה בעינא למי
אמרו יעין פה בסלע
רבוזא אמר רבא הלי

וְזוּי רִגְלֵי הַכֶּבֶד וּרְגֵל
אֶהְלֶכְתָּא לֹא קִשְׁיָא
בְּעוֹשֶׂה מַעֲצָמוֹ אִמְרוּ
כִּי שִׁישׁ לוֹ פֶּטֶר חֲמִירָא
פּוֹדֶהוּ בְּשׂוּיָו לְמָאן אֲ
אִמְרוּ הַקִּפְדָּה עָלָיו
שְׁמַעוֹן רַב אַחָא מִתְּנֵי
(ב) רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמִי
וּסְתָם לֹן תְּנָא כְּרִבִּי י
כְּרִבִּי שְׁמַעוֹן אֲלֵא אִפְּ
יְהֵא חֲמוּר מִן הַהֶקְדֵּשׁ
לְחֲמִיר עָלָיו אֲלֵא ל
בְּרִיהַ דְּרַב יוֹסֵף יְפֹ
אִמְרוּ רַב שִׁיבִי אִמְרוּ
חֲמוּר שֶׁל חֲבִירוֹ פֶּדֶ
פְּדִינוּ אֶל לְפֹדֶה אוֹ
אֲלִיבָא דְּר"ש לֹא תִּיבִי
בְּהִנָּא מְמוּנָא דְּבַעֲלִי
דְּרַבִּי יְהוּדָה דְּאִמְרוּ
מְדַמִּי לִיה וּרְחֻמָּנָא אִ
אוֹ דְּלִמָּא כִּיּוֹן אֶדְקֵן
דְּמִי לְהַקְדֵּשׁ אֶר"ן ח"ק

חבירו משלם תשלומי
 לו עכשיו יש לו לאחר
 אמאי אין לו עכשיו אפי'
 ס"ד להקדש מדמנין
 אמר רחמנא הולא
 מדי: ו אחת ביכר
 [כו]: ת"ר כיצד אמר
 אי אתה יכול לומר
 שנינו: הלקוח וש
 ממעשר בהמה אלא
 ביתו שמפריש עליהן
 נחמן אמר רבה בר א
 עליהן עשרה שיין ומ
 כשהיו לו עשרה פטו
 ואותו אבי אמו כהן
 שיין ומעשרן והן ש
 טבלים" ממורחין בת
 נפלו לו מבית אבי
 קמיייתא מושום דקא
 שלא הורמו דמיון
 וביה דהא מנח אבי
 אימא לא צריכא אט

(ט) לנכח המוריש היה צריך להפריש עליהן
הוא ואין צריך לחזור אחר כהן (י) הכי

פרק ראשון בכורות

אמר רבא אף אנן נמי תנינא גדול וקטן. יש ספרים דגרסי
תנינא וקושיא היא זו: **והלכתא** ברניא. צדא לימלך
מוקמי ליה שמורים לפדותו כשה שוה שלשה זוחים ^(י) רגיל הכא ^(ז) אכל
בעלמנו אפילו כפטרורח צת דנקא ואם אין לו שה לפדותו ^(י) פודה
צשויו ואפי' בשלקי וכד פריק ליה
מבדק על פדיון פטר חמור ולא צשעת
נמינה לכהן למענינה לאפרשיה
ברשומיה דבזן קאי כדלמך לקמן
בשמעתין (:) ^(י) ושה בין מכבשים בין
מעזים בין זכר בין נקבה בין גדול
בין קטן ^(ז) כדתנן במתניתין:
הפודה פטר חמור של חבירו
פדיונו פדוי. לא דמי לתוס' משלו על
חבירו דלציעיא לן פרק אין בין המוחר
(גדים דף לו:). אם כריך דעת דהתם
מתיב גם אחס לרבות שלוחסו צעיקן
כתיב אחס לעמסכ את שלוחסו לעמסכ
אכל הכא לא כתיב צעיקן צעלים ילא:
וגונב מבית האיש ולא מבית הקדש.

ואין לו שם לפדות

וַיֵּאמֶר לְרַבִּי יְהוּדָה הֲאֵלֶּה בְּשֵׁהָ אֲלֵא לְרַבִּי הַכִּי רַבִּינָא קְשִׁיא לִיה הֵן הִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה וְאֵת אֲמֵרַת הִלְכָה וַיֵּאמֶר רַבִּי יְהוּדָה זִלָּא אֲמַרְהָ תוֹרָה בְּשֵׁהָ קָל עֲלִיָּו רַב ס ג חֲנָחוּ לִיה בְּשִׁילְקֵי בְּשׁוּיָו בִּהְוֵנָה הַפּוֹדָה פֶּטֶר פְּדוּי אִיבְעִיא לְהוֹלָמָא וּפְדִיּוֹנָא לְבַעֲלִים לָךְ כִּיּוֹן דְּאֲמַר מוֹתֵר הוּא כִּי תִיבְעִי אִלִּיבָא סוּר בְּהִנָּה לְהַקְדֵּשׁ וְנָתַן ז' חֲכָסָא י וְקָם לוֹ הוּ (ב) בְּבִינִי וּבִינֵי לֹא יִהְיֶהגוֹב פֶּטֶר חֲמוּר שֶׁל לְבַעֲלִים וְאֵע"פ שֶׁאֵין כּוֹכָאן מִנִּי אִילִימָא ר"ש פֶּשִׁיטָא רַבִּי יְהוּדָה וְאִי ס ג ח גוֹבַב מִבֵּית הָאִישׁ יֵת הַקֹּדֶשׁ ז וְתוֹ לֹא וְאַחַת שֶׁלֹּא בִיכְרָה נִכְסָם לְדִיר הַתַּעֲשֵׁר וְכֵּן לִיד כֶּהֱן שְׁהִי לֹא בְּמִכְרָה חֲמוּר

בישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים בתוך עשרה שיין ומעשרן והן שלו מסייע ליה לר"נ דאמר רב ה"י ישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים מפריש זרן והן שלו ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב ישראל חמורים ודאין בתוך ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן פלו לו מבית אבי אמו ישראל מפריש עליהן עשרה ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב ישראל שהיו לו ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן מו ישראל מעשרן והן שלו וצריכא דאי אשמועינן מפריש וקאי אבל הכא ^ט מתנות ^ט שלא הורמו כמי מא לא ואי אשמועינן הכא דאפשר לעשורי מיניה התם כיון דשה מעלמא בעי אתווי ^ט ומפריש וקאי רבי שמואל בר נתן אמר רבי חנינא הלוקח טבלים ממורחין

וְהַפְקִיעַ קְדוּשָׁה שְׁחֵה עֵינָיו בְּצִיַּת יִשְׂרָאֵל רָחֵשׁ וּנְטֵל הַשִּׁיָּן:
י עוֹשֶׂה יִשְׂרָאֵל זֶה הַיּוֹרֵשׁ דְּדָמֵי כְּמִי שֶׁהוֹרִישׁוּ כֵּהֵן הַשִּׁיָּן:
מְמֹרָחִין

ואתה נמי באו ליד ישראל וכן שלו הוראה ומומחתי כהן באו לו ששלו מפרשים. שעשויו כן
מטוס לשל ישראל היו ויבשיו וכן שלו הוראה ומומחתי (שיראלי) [כאן בלו וכן שלו
לכהן והמשתורל וכן הודמה וכן שלו: ויבכיה למימרינהו לתורהו. באו אשענין כן קמיה
מורש וקא כלומר כין דלאט המן עצמן וכן מרין הפטר חזקו חלא כמן אחז בשין כן. כמו ה
מורשין ושפרשין אבי אמר כהן וכן שלו וירושלמי ישראל וכן זמנו מטוס חלא כין שלו: אבל כהן.
כל למפרש מעמי אבי מנותו ומקשרת שלו הורמו (שורסורם) כן. שכל (הורמן) מדיין כשהיו
לעשויהו ומימרינהו לכהן אמר מעשרן וכן שלו: ואו אשענין חזקו חלא כמן אחז בשין כן. שכל
מניה וכן ודמי כאילו היו מורשין משנה שנמרחו וכן או אשענין חזקו חלא כמן אחז בשין כן. שכל
וכן שלו לפרשן למכור העשירות והדמים שלו. אבל חזקו חלא כמן אחז בשין כן. שכל העלמה כן אחיו
ובנה יכול לפרשן לא אמרין דמנו השנין ומכרשין וימיה דהו שני כן חלא השותה דן
וכן שלו לפרשן לא אמרין דמנו השנין ומכרשין וימיה דהו שני כן חלא השותה דן

עין משפט
נר מצוה

נ א ב ג ד מ"י פ"ג מהלכות
צבורים הלכה יא יב סמו עשין
קמה קמו טוש"ע י"ד ס' שכל
סעיף ה:
נא ה ו מ"י שם הלכה יג טוש"ע
פ"ה ס' ח"י

גב ז מ"ז פ"ג מהלכות גניזה
הלכה ג:
גב ח מ"ח שם הלכה ה:
גב ט מ"ט פ"ו מהלכות צבורות
הלכה י:

גו ב מיי' שם הלכה כד:
הלכה כג:
גה י מיי' פ"ג מהלכות זכורים

יְיִמִּיךָ מְהֻרָּאֵם

א) פטרוזא. עיין תוס' מנחות (דף ק"ז ע"ג): ב) רב נחמיה בריה:

שיטה מקובצת

[illegible]

יבינו גרשום (המשך)

[illegible][illegible]